

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5135/22
23.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Данице Косовац и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јовица Косић, адвокат из Београда, Булевар Др Зорана Ђинђића 134, против туженог ВВ из ..., чији је старатељ ГГ из ..., чији је пуномоћник Ана Михаиловић, адвокат из Београда, Сарајевска 11, ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 2634/18 од 12.5.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 2634/18 од 12.5.2022. године, у првом ставу изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 2634/18 од 12.5.2022. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ из ... да тужиоцима АА из ... и ББ из ... накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 352.647,12 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2634/18 од 12.5.2022. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцима исплати за период од новембра 2016. године закључно са јуном 2019. године, као и за септембар 2019. године, појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом почев од првог дана у месецу за претходни месец до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцима за период од јуна 2013. године закључно са октобром 2016. године, као и за јул 2018. године и август 2018. године исплати појединачно означене месечне износе са траженом законском затезном

каматом. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 732.897,12 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Четвртим ставом изреке одбијен је захтев за законску затезну камату на трошкове парничног поступка од пресуђења до извршности.

Благовремено изјављеном жалбом тужени је побијао првостепену пресуду из свих законских разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20) у првом и трећем ставу изреке. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Тужиоци су доставили одговор на изјављену жалбу туженог. Трошкове другостепеног поступка опредељено су тражили.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које Апелациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, туженом, који је решењем Првог основног суда у Београду Р2 162/10 правноснажним дана 29.6.2011. године, делимично лишен пословне способности, решењем Градског центра за социјални рад у Београду – Одељење Звездара 57020-3530/11 од 15.8.2011. године, за старатеља је постављен ГГ. Парничне странке су били сувласници и то тужиоци са по 1/4 идеалних делова, а тужени са 1/2 идеалних делова на непокретности - породичној стамбеној згради, која се налази у ..., општина ..., у Улици ..., приземна површине 170 м2, а која се састоји од петособног стана корисне површине 129 м2, на катастарској парцели ... површине 495 м2 уписане у КО ... лист непокретности број ... Тужиоци су дана 9.5.2013. године, покренули ванпарнични поступак захтевом за уређење начина коришћења заједничке непокретности, преиначеним захтевом за деобу, који је вођен у предмету Првог основног суда у Београду Р1 379/13, а који је окончан дана 20.10.2016. године, закључењем судског поравнања између тужилаца и туженог преко старатеља. Наведеним судским поравнањем утврђено је да физичка деоба предметне непокретности није могућа сразмерно сувласничким уделима сувласника, па су сувласници сагласни да одмах приступе цивиној деоби предметне непокретности продајом исте на тржишту и исту реализију најкасније у року од 60 дана, те да ако до реализације споразума не дође у договореном року сувласници су се сагласили да ће се извршити цивилна деоба сувласничке непокретности јавном продајом описане непокретности и исплатом добијеног новчаног износа оствареног продајом сразмерно уделима сувласника у року од 75 дана од дана закључења тог поравнања преко јавног извршитеља. Тужиоци су и након окончања ванпарничног поступка онемогућени од стране туженог да користе предметну непокретност до продаје, а тужени је наставио да користи наведену непокретност како је и раније чинио пошто је био у непрекидном искључивом поседу, због чега су тражили накнаду због некоришћења за период од јуна 2013. године до јуна 2019. године, као и за септембар 2019. године. Тужиоци и тужени (продавци) су са ДД, законским заступником ... (купцем) дана 4.12.2019. године,

закључили уговор о купопродаји предметне непокретности оверен од стране јавног бележника под ОПУ: 4347/2019 од 4.12.2019. године, за купопродајну цену у износу од 400.000 евра. Вредност закупнине за предметни стан за период од 1.6.2013. до 30.6.2019. године, износи укупно 3.441.424,60 динара.

Према налазу вештака економско-финансијске струке од 26.7.2019. године, допунским налазима истог вештака од 20.2.2020. године и 5.1.2022. године, као и изјашњењу истог вештака од 5.3.2021. године, при обрачуну месечне тржишне цене закупнине предметне непокретности, укупна просечна месечна тржишна цена закупа по м² умањена је за 25%, с обзиром да би дату половину куће закупац користио заједно са другим сувласником. Месечна закупнина укупне површине предметне куће у ..., ..., обрачуната на основу података са сајта "Имовина нет" о просечним тржишним ценама закупа трособног стана на наведеној локацији, умањена за 25% вредности, у периоду од 1.6.2013. до 30.6.2019. године, укупно износи 46.212,64 евра, односно 5.506.279,53 динара по средњем курсу НБС, на дан доспећа месечних износа закупнине. Месечна закупнина 50% површине предметне куће на основу истих података, умањену за 25% због тога што закупац користи кућу заједно са другим сувласником, у периоду од 1.6.2013. до 30.6.2019. године, укупно износи 23.106,32 евра, односно 2.753.139,77 динара по средњем курсу НБС на дан доспећа месечних износа закупнине (табела 1 колона 9). За датуме доспећа месечних износа закупнине вештак је одредио први дан у текућем месецу за закупнину из претходног месеца. Дана 23.12.2021. године, када је вештак изашао на лице места предметни стан број 1 био је празан, без станара и у том тренутку неуслован за становање.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је разматрајући прво приговор недостатка пасивне легитимације оценио да је исти неоснован, с обзиром да је тужени био сувласник заједно са тужиоцима на предметној непокретности, те да је Градски центар за социјални рад као надлежни орган поставио старатеља туженом који је у име и за рачун туженог предузимао све радње у поступку. Након тога, првостепени суд је у смислу чланова 14 и 16 Закона о основама својинскоправних односа којима је прописано да сувласник – држалац није дужан да другом сувласнику надокнади вредност користи коју је имао од употребе све док не постигне споразум о уређењу начина коришћења или док се одлуком суда не одлучи о томе или о деоби ствари, оценио да је до развргнућа имовинске сувласничке заједнице тужилаца и туженог дошло судским поравнањем пред Првим основним судом у Београду дана 20.10.2016. године, чиме је регулисан промењен правни однос странака, па по оцени првостепеног суда до тог момента није било услова за примену чланова 210 и 219 Закона о облигационим односима, јер током поступка није утврђено да је у том периоду тужени трећим лицима издавао стан, а да је по том основу евентуално присвајао и део који би тужиоцима по основу сувласничког удела припадао, те се обогатио на рачун тужилаца, па је у том делу одбио тужбени захтев као неоснован. Првостепени суд је оценио да је тужени користио предметни стан без правног основа у утуженом периоду од новембра 2016. године, као првог месеца након закључења судског поравнања између парничних странака закљученог 20.10.2016. године до јуна 2019. године, као и у септембру 2019. године, тако да је неовлашћено туђу ствар употребио у своју корист, те тужиоци имају право да им тужени накнади корист коју је имао од употребе предметног стана, а у висини утврђеној на основу налаза вештака економско-финансијске струке од 26.7.2019. године, колона девет налаза увећано за

25%, како су тужиоци определили, па је обавезао туженог да тужиоцима исплати означене месечне износе почев од новембра 2016. године, закључно са септембром 2019. године са законском затезном каматом почев од првог дана у месецу за претходни месец, па до исплате, а одбио је као неоснован тужбени захтев за период од јуна 2013. године закључно са октобром 2016. године, као и за јул и август 2018. године, јер су тужиоци већ потраживали износе за наведене месеце, које је првостепени суд већ досудио крећући се у границама траженог. Првостепени суд је разматрајући приговор застарелости потраживања оценио да је исти неоснован у смислу одредбе члана 371 Закона о облигационим односима, пошто није протекао десетогодишњи рок, јер је тужба у овој парници поднета дана 23.2.2018. године, а судско поравнање је закључено дана 20.10.2016. године, од када тече рок застарелости.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање извео правилан закључак да је тужени својим радњама онемогућио тужиоце – власнике предметне непокретности да уђу у државину и да исту користе у периоду од новембра 2016. године до јуна 2019. године и септембра 2019. године, па је у обавези да тужиоцима исплати накнаду за корист коју су тужиоци пропустили да остваре у том периоду у висини утврђеној вештачењем према просечним ценама закупнине непокретности.

Према одредби члана 3 Закона о основама својинскоправних односа власник има право да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже у границама одређеним законом (став 1). Свако је дужан да се суздржава од повреде права својине другог лица (став 2).

Према одредби члана 4 Закона о основама својинскоправних односа власник остварује право својине у складу са природом и наменом ствари (став 1), док је забрањено вршење права својине противно циљу због кога је законом успостављено или признато (став 2).

Одредбом члана 14 Закона о основама својинскоправних односа прописано је да сувласници имају право да држе сувласничку ствар и да је користе заједно са осталим сувласницима сразмерно свом сувласничком уделу, не повређујући права осталих сувласника (став 1), а члана 16 истог закона, да сувласник има право да у свако време захтева деобу ствари, осим у време у које би та деоба била на штету других сувласника, ако законом није другачије одређено (став 1). Према члану 43 наведеног закона сувласник, односно заједнички власник има право на тужбу за заштиту права својине на целу ствар, а сувласник има право и на тужбу за заштиту свог права на делу ствари.

Наиме, право су својине као и право својине даје овлашћење титуларима тог права на државину ствари, на коришћење и на располагање истом. Ово право сувласника сразмерно је величини његовог идеалног дела, али је и ограничено истим таквим правом осталих сувласника. Закон о основама својинскоправних односа како у општим одредбама, тако и у одредбама којим регулише право су својине прописује обавезу сувласника да приликом вршења свог права не повређује та иста права других сувласника. Сувласник може имати искључиво право државине сувласничке ствари искључујући из државине и коришћење остале сувласнике, али само под условом да о томе постоји споразум сувласника или ако се право заснива на одлуци суда или другог

органа, чега у конкретном случају нема, због чега је коришћење сувласничке непокретности искључиво од стране туженог, преко величине његовог сувласничког удела противправно, јер тужени исто врши на штету остварење таквог права од стране тужилаца, па тужиоци, као сувласници којима је понашањем туженог ускраћено право и да користе и да искоришћавају непокретност чији су сувласници, имају право на накнаду користи коју тужени тиме остварује. Имајући у виду да су тужиоци своју намеру (вољу) да непокретност користе у пуном обиму сувласничког удела туженом саопштили најпре преговорима са ГЦСР - Одељење Звездара и пре подношења предлога за уређење начина коришћења заједничке непокретности/физичке деобе, те поремећене односе између странака (у исказима се потврђује да годинама нису у добрим односима), оправдана је и легитимна тежња титулара права сусвојине да стекне самостално право на делу подељене ствари који деобом постоје самостална ствар, јер се тако својинска права лакше остварују у пуном обиму.

Одредбом члана 210 Закона о облигационим односима прописано је да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће, да накнади вредност постигнутих користи (став 1). Одредбом члана 214 истог Закона, прописано је да када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити и плодови, платити затезне камате и то ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева. Према одредби члана 219 Закона о облигационим односима када је неко туђу ствар употребио у своју корист имаца може захтевати, независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.

Како су тужиоци подношењем предлога за уређење начина коришћења заједничке непокретности дана 9.5.2013. године ванпарничном суду, јасно исказали своју вољу да предметну непокретност користе сразмерно својим уделима, то тужени од тренутка закључења судског поравнања 20.10.2016. године, исту користи преко границе свог сувласничког удела – дакле противправно, па тужиоци у смислу цитиране одредбе члана 210 и члана 219 Закона о облигационим односима, као сувласници са по 1/4 идеална дела овог стана имају право да им тужени накнади корист коју је имао од употребе. Тужиоцима је признато право на законску затезну камату на основу одредбе члана 214 Закона о облигационим односима почев од доспелости сваког појединачног месечног износа закупнине до исплате, с обзиром да тужени од подношења предлога за уређење начина коришћења заједничке непокретности/физичку деобу дана 9.5.2013. године, није био савесни држалац предметног дела стана, па је дужан као несавесни стицалац да тужиоцима исплати законску затезну камату од дана стицања, што је у конкретном случају датум исплате закупнине за наведени стан – први дан у наредном месецу за претходни месец.

Неосновано се жалбом туженог указује на погрешну примену материјалног права код оцене пасивне легитимације, с обзиром да је првостепени суд правилно оценио да је тужени ВВ у листу непокретности ... КО ... био уписан као власник – носилац права својине са обимом удела од 2/4 идеалних делова на породично стамбеној згради у ..., у ..., коју чини један стан, што туженог чини пасивно легитимисаним у овој парници, па није од значаја жалбени навод да је тужени лице које је делимично лишено пословне способности, које није способно да склапа било какве уговоре са већим

материјалним вредностима, па самим тим није ни могао одлучивати и договарати се са тужиоцима, те да евентуална штета на страни тужилаца није одговорност туженог, јер му је од стране надлежног органа ГЦСР Одељење Звездара постављен старатељ ГГ решењем од дана 15.8.2011. године. Осим тога, у споровима у вези са правом својине пасивно је легитимисано лице које је уписано у јавни регистар непокретност као власник предметне непокретности у моменту подношења тужбе, а самом чињеницом уписа туженог као носиоца права својине у јавним књигама о евиденцији права својине, тужени је дошао у материјалноправни однос са тужиоцима поводом конкретног односа. Предмет тужбеног захтева је употреба туђе ствари – право на накнаду од другог сувласника за коришћење сувласничке непокретности која се оцењује применом правила о стицању без основа, а не накнаде штете.

Неосновани су жалбени наводи о непотпуно утврђеном чињеничном стању - да је првостепени суд пропустио да утврди чињеницу да су тужиоци показали пасивност у исказивању озбиљне намере да користе своја сувласничка права на предметној непокретности тиме што су одустали од захтева за сукоришћење исте закључењем судског поравнања са туженим у ванпарничном поступку Р1 379/13 дана 20.10.2016. године, те је њихов једини интерес да уновче непокретност, а не да исту користе.

Противно жалбеним наводима, чињенично стање је доказима изведеним сходно члану 7 став 1 и члану 228 Закона о парничном поступку у вези са чланом 229 став 2 истог закона, правилно и потпуно утврђено.

На основу утврђених чињеница – да су парничне странке сувласници са уделом од по 1/4 и 1/2 идеална дела на предметној непокретности, да је тужени у утуженом периоду користио целу сувласничку непокретност на којој су и тужиоци сувласници са по 1/4 идеална дела и то тако што је у истој живео са сада покојном мајком, а баком тужилаца, те да је и након мајчине смрти наставио у целини да користи сувласнички стан, да су тужиоци 2012. године, након оставинског поступка оглашени за наследнике по праву представљања иза покојне ЂЂ бивше из ..., да су парничне странке годинама у свађи, да тужени није дозвољавао тужиоцима улазак у стан, због чега су се обраћали Центру за социјални рад, да су тужиоци дана 9.5.2013. године поднели суду предлог за уређење начина коришћења заједничке непокретности/деобу заједничке непокретности, правилан је закључак првостепеног суда да су тужиоци манифестовали правно ваљану вољу да користе предметни стан почев од новембра 2016. године, односно по закљученом судском поравнању. Супротно жалбеним наводима, чињеница да се ванпарнични поступак окончао судским поравнање, не значи да су тужиоци одустали од захтева за сукоришћење предметне непокретности закључењем истог, већ поравнање представља међусобни споразум странака, који суд само одобрава уколико се ради о судском поравнању, као што је у конкретном случају.

Неосновано се жалбом оспорава утврђено чињенично стање указивањем да је судски вештак приликом обрачуна закупнине користио неадекватну методологију приликом израде налаза од 26.7.2019. године, те да је првостепени суд требало чињенично стање да базира на допунском налазу судског вештака од 5.1.2022. године, којим је констатовано да су просторије у предметној непокретности – стану неусловне за становање.

Одредбом члана 271 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ће странка ако има примедбе на налаз и мишљење судског вештака доставити у писаном облику, у року који суд одреди за изјашњење. Ставом 2 истог члана прописано је да странка може ангажовати стручњака или другог вештака уписаног у регистар судских вештака, који ће да сачини примедбе на достављени налаз и мишљење или нови налаз и мишљење у писаном облику. На рочишту за главну расправу суд може да их прочита и да дозволи том лицу да учествује у расправи, постављањем питања и давањем објашњења. Ставом 3 истог члана прописано је да ће суд на рочишту расправити примедбе и покушати да усагласи налазе и стручна мишљења вештака. Ставом 4 истог члана прописано је да ако се на рочишту не усагласе налаз и стручна мишљења вештака, односно ако суд сматра да битне чињенице нису довољно расправљене, суд ће одредити ново вештачење које ће поверити другом вештаку и о томе обавестити странке.

Према одредби члана 7 и члана 231 став 2 и 3 у вези са чланом 228 Закона о парничном поступку, парничне странке су дужне да за своју тврдњу пруже доказе (правило о терету доказивања), а на тужиоцу је терет доказивања чињенице на коју се позива, док је на туженом терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, имајући у виду да је одредбама Закона о парничном поступку прописано начело диспозиције по којем су странке дужне да предложе доказе, док суд по службеној дужности доказе изводи само када се ради о недозвољеним располагањима у смислу одредбе члана 3 став 3 Закона о парничном поступку. Одредбом члана 8 Закона о парничном поступку прописано је да суд по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно као и на основу резултата целокупног доказног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, тужени је у спорном периоду био у искључивој државини предметне непокретности и у истој живео, па је без утицаја жалбени навод да је судски вештак установио да је предметна непокретност дана 23.12.2021. године, када у истој више није било станара, била неусловна за становање. Исти судски вештак економско-финансијске струке доставио је свој налаз дана 26.7.2019 године, а потом и писмено изјашњење дана 14.10.2019. године на примедбе туженог, као и дана 29.11.2019. године, допунио је свој налаз дана 20.2.2020. године на предлог туженог у складу са решењима о порезу на имовину и у складу са чланом 140 Закона о становању и одржавању зграда у периоду од 1.1.2017. до 30.6.2019. године, доставио је допуна налаза и изјашњење дана 5.3.2021. године, као и допуна дана 5.1.2022. године, из којег налаза са допунама и изјашњењима је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање релевантно за доношење одлуке у овој парници одлучујући на основу сопственог уверења, а све у циљу да се поступак спроведе без одуговлачења у разумном року, а пошто је оценио да су све битне чињенице довољно расправљене закључио је главну расправу. Осим тога, у смислу одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, суд по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. Према томе, при оцени доказа суд је дужан да сваки доказ засебно цени и потом све доказе заједно оцењује у складу са правилима логичког закључивања, општепознатим чињеницама и оним што је животно прихватљиво. Разлози пресуде,

независно од тога да ли је усвојен или одбијен тужбени захтев нужно морају да изражавају једну објективно прихватљиву анализу целине и оцену тог спорног догађаја. Такав приступ у погледу чињеничног основа није изостао и изложен је у образложењу побијане пресуде. Стога се жалбом туженог неосновано указује да чињенично стање битно за доношење правилне одлуке није правилно и потпуно утврђено.

Неосновано се жабом указује на погрешну примену материјалног права код оцене приговора застарелости, имајући у виду да се у конкретном случају ради о институту стеченог без основа, а не о накнади штете. Код института стеченог без основа није прописан посебни рок застарелости, па се у складу са чланом 371 Закона о облигационим односима примењује општи рок застарелости од 10 година, тако да потраживање тужилаца није застарело. Између института накнаде штете и стицања без основа постоји разлика пре свега у односу на битне чињенице на основу којих се о захтевима може одлучивати. За стицање без основа битно је да се имовина једно лица умањила или да је изостало њено увећање у корелацији са увећањем имовине другог лица, а које нема свој основ у закону или неком правном послу. За потраживање на име накнаде материјалне штете битна чињеница је постојање деликтне радње или пропуштања радње која не само да није у складу са правом него је по праву недозвољена. У том случају није битна чињеница да ли се имовина штетника штетном радњом увећала или се није увећала, већ је битна чињеница да се имовина оштећеног умањила или да је спречено њено увећање у узрочно посредичној вези са штетниковом радњом или пропуштањем.

Неосновано се жалбом туженог указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 199 Закона о парничном поступку указивањем на противљење туженог учињеном преиначењу тужбе, јер је према стању у списима, након обављеног вештачења, пуномоћник тужилаца поднеском од дана 24.9.2019. године, преиначио тужбу у складу са достављеним налазом повећањем тужбеног захтева, а тај поднесак је туженом уручен на рочишту дана 15.10.2019. године. Након тога, тужени се упустио у расправљање о главној ствари по преиначеној тужби и оспорио тужбени захтев, па се у складу са чланом 199 став 2 Закона о парничном поступку сматра да постоји пристанак туженог на преиначење тужбе, јер исто пре тога није оспорио, а уредним доставом поднеска тужиоца од дана 24.9.2019. године, туженом је омогућено расправљање.

Приликом доношења одлуке, Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

На основу изложеног, применом одредбе члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом туженог указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о трошковима парничног поступка.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били

потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Одредбом члана 163 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, а ставом 2 истог члана је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

Апелациони суд у Београду је, имајући у виду исход спора и постигнути успех странака, на основу члана 153, члана 154 и члана 163 Закона о парничном поступку, обавезао туженог да тужиоцима на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 352.647,12 динара. Досуђени трошкови су одмерени с обзиром на успех тужилаца у овој парници с обзиром да се ради о активним формалним супарничарима, а то је износ од 654.604,47 динара за сваког тужиоца понаособ са припадајућим увећањем од 50% за заступање две странке, а трошкови се односе на заступање од стране пуномоћника адвоката, и то за састав тужбе и шест образложених поднесака у износу од по 13.500,00 динара (од дана 3.12.2018., 24.9.2019., 15.10.2019., 11.3.2021., 24.3.2021. и 8.3.2022. године), за заступање на шест одржаних рочишта (дана 28.6.2018., 10.12.2018., 21.3.2019., 24.5.2019., 22.4.2021. и 12.5.2022. године) у износу од по 15.750,00 динара, за приступ на три неодржана рочишта (дана 15.10.2019., 20.1.2020. и 28.3.2022. године) у износу од по 9.000,00 динара, укупно 216.000,00 динара, увећано за трошкове вештачења у износу од 15.000,00 динара, и судске таксе за тужбу у износу од 55.640,00 динара и одлуку у износу од 66.007,12 динара, у укупном износу од 352.647,12 динара, све у складу са Адвокатском тарифом и Таксеном тарифом важећим у време првостепеног пресуђења, а са законском затезном каматом у складу са члановима 277 и 324 Закона о облигационим односима од извршности до исплате, док истима не припадају трошкови за приступ на неодржано рочиште дана 20.11.2018. године, јер према стању у списима исто није одржано на сагласан предлог пуномоћника парничних странака.

Из наведених разлога, применом члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, преиначено је решење о трошковима првостепеног поступка, садржано у другом ставу изреке побијане пресуде.

Како је тужени у другостепеном поступку успео у незнатном делу, а издатак тужилаца настао поводом састава одговора на жалбу од стране пуномоћника адвоката не представља нужни издатак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, то су њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка као неосновани одбијени применом члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић